

2. Забезпечувати захист прав людини та народів на засадах Хартії;
3. Тлумачити всі положення Хартії на прохання держави-учасниці, інституції ОАЄ або африканські організації, яка визнана ОАЄ;
4. Здійснювати будь-які інші завдання, доручені Комісії Асамблеєю глав держав та урядів (ст. 45).

Африканська хартія прав людини і народів 1981 є першим на африканському континенті регіональним документом, де відображено як загальнолюдські цінності щодо захисту прав і свобод людини у сучасному суспільстві, так і цінності захисту людини, властиві африканським спільнотам, що мають зберігатися і розвиватися. Хартія є також першим міжнародним правовим документом, в якому сформульована система правових норм, що визначає перелік прав народів і встановлює правовий зв'язок між правами народів і державами—учасниками Хартії (механізм здійснення прав людини і народів). Значення документа полягає в тому, що він сприяє утвердженню прав народів як категорії міжнародного співтовариства шляхом закріплення їх у міжнародному праві.

ОСНОВНІ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ АКТИ, ЩО РЕГЛАМЕНТУЮТЬ ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ У ІСЛАМСЬКИХ КРАЇНАХ

Печенюк Варвара,
студентка 4-го курсу, групи 18-Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Стець О. М., д.ю.н.,
завідувач кафедри конституційного,
міжнародного та приватного права, доцент

Для загального розгляду міжнародного ісламського права, яке має назву сийар, а саме його основоположних джерел, потрібно виділити основні та національні джерела ісламського (мусульманського) права. Одним із особливостей є походження мусульманського права. На відміну від інших правових систем, даний вид є божественним витоком, яке дароване словами Аллаха через Пророка Мухаммеда. Основоположними джерелами являються Коран та Сунни. Данні джерела мають свої основні принципи поведінки мусульманина. Ісламські юристи, до речі, не вважають, що Коран є книгою права та мусульманським кодексом права. Тобто дане джерело більш являє собою як звичаєве право. А через те, можна вважати що ці джерела, більш виходять як ідеї обов'язків людини перед Аллахом, а не з ідеї її прав і свобод.

Тож, можна зробити висновок, що у структурі ісламського права можна виділити низку норм, що регулюють основні сфери життя мусульманина, а саме: відносини правовірних з Аллахом, між державою або релігійними стосунками та людськими взаємовідносинами.

На відміну від романо-германської системи права, у мусульманському праві приватне право має назву «право особистого статусу». Таке право містить норми щодо регулювання питання про шлюб, розлучення, зобов'язання відносини батьків і дітей, питання матеріального забезпечення родини, спадкування та інше.

До сфери публічного права можна віднести так звані «владні норми». Такі норми представлені конституційним, військовим, трудовим та деліктним правом, а також ісламським міжнародним правом.

Ісламське міжнародне право охоплює і приватне, і публічне право. Воно регулює відносини між ісламськими та неісламськими країнами, а також окремо мусульман та не мусульман. В ісламі світ поділяється на декілька груп держав: Дар аль-іслам (Світ ісламу), куди входить уся територія ісламських держав, на яку поширюється юрисдикція ісламського права; Дар аль-харб (Світ війни), куди входять території неісламських держав, з якими ісламські держави знаходяться у стані війни; Дар Аль-Агд (Світ договору), куди входить територія, над якою мусульмани не установили свого контролю, але мають домовленості. Ісламське міжнародне право є динамічною галуззю права, що намагається пристосовуватися до сучасних реалій світового співтовариства, зокрема в питаннях участі ісламських держав у міжнародних організаціях, укладання міжнародних договорів і конвенцій, а також у питанні прав і свобод людини.

В ісламській правовій доктрині права та свободи людини мають божественне походження і засновані на релігійних нормах, виражених у Корані та Сунні. У мусульманському праві права людини розглядаються як права ісламської громади в цілому, а не як права індивідуума, і поділяються в залежності від релігійної приналежності на сфери прав мусульман і прав немусульман із домінуванням прав перших.

В ісламській концепції прав людини виділяють такі найбільш важливі принципи як свобода, що заснована на дозволі того, що не заборонено ісламом; гідність, що визначає виключне місце людини серед усіх творінь Аллаха; рівність мусульман незалежно від кольору шкіри, мови, національного походження; справедливість, яка повинна бути покладена в основу міжособистісних відносин і вирішення спорів між індивідами.

Серед різноманітних класифікацій прав і свобод людини в ісламському праві найбільш розповсюдженою є поділ їх на ті, які належать Аллаху; ті,

які надані індивідам; змішані, що відповідають божественним та індивідуальним інтересам. Таке своєрідне розуміння прав людини, що суттєво відрізняється від західної концепції прав людини, знайшло своє відображення в регіональних актах, прийнятих Організацією Ісламської Конференції (з 2011 р. – Організація ісламського співробітництва), зокрема Загальна ісламська декларація прав людини (1981 р.), Каїрська декларація з прав людини в ісламі (1990 р.), Арабська хартія прав людини (1994 р.). У той же час Загальна декларація прав людини, прийнята ООН 10 грудня 1948 р., з певними застереженнями отримала підтримку в тих ісламських державах, які приймали участь у розробці Статуту ООН у м. Сан-Франциско у 1945 р. (Єгипет, Ірак, Іран, Ліван, Саудівська Аравія, Сирія, Індонезія, Туреччина).

ОСНОВНІ МІЖНАРОДНІ АКТИ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ У АМЕРИКАНСЬКОМУ РЕГІОНІ

Рзаєв Аллахверді,

студент 4 курсу, групи 18-Д

Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Стець О.М., д.ю.н.,

завідувач кафедри конституційного,

міжнародного та приватного права, доцент

Питання інтеграції правових систем американських держав має давню історію. Його коріння сягає початку 19 століття, коли Симон Болівар запропонував Панамському конгресу в 1826 році створити Союз латиноамериканських держав, по суті, регіональну міжурядову організацію.

Незважаючи на реальний провал першої спроби створити регіональну міжурядову організацію в Латинській Америці, між країнами американського континенту почалося більш тісне співробітництво з різних питань. Пізніше, в 1890 р., на Першій конференції американських держав у Вашингтоні було створено Міжнародний союз американських республік і Торгове бюро американських республік. Потім до 1938 року регулярно відбувалися міжнародні конференції американських штатів.

30 квітня 1948 року в Боготі (Колумбія) з нагоди Міжамериканської конференції ІС Панамериканський союз був перетворений на нову регіональну міжурядову організацію — ОАД (Організація американських держав), статут якої підписали 21 держава. Генеральний директор Панамериканського союзу А. Л. Камарго став першим генеральним секретарем ОАД.

На даний момент 35 країн ратифікували Хартію 277 ОАД і є її членами, резиденція ОАД знаходиться у Вашингтоні (США). У результаті всі аме-